

Què esperem del 2026?

Aquest any que encetem estarem a l'equador de la nefasta legislatura dels socialistes a Catalunya. Fins al 2.028, si tot continua igual, no hi haurà pròximes eleccions autonòmiques. Es veu que els socialistes esgotaran la legislatura, ja que no hi ha una oposició ferma que els pugui tombar. Cap partit s'atreveix a formar una majoria, els números no surten si no són coalicions totalment inversemblants. El "suport vigilant d'Esquerra continuarà sent la mateixa farsa que va fer president al Sr. Illa. Massa famílies dels republicans depenen d'aquest acord, i, tanmateix, el partit mateix cobra la seva part d'aquests sous que paguem entre tots. Junts juga la seva carta al possible retorn del MHP Puigdemont. Aquest serà el seu novè any exiliat. Una anomalia absoluta en el continent europeu, però totalment oblidada per aquells que es diuen portaveus i exemples de la llibertat mundial. Critiquen que l'oportunitat veneçolana o cubana o iraniana estigui lluitant per la llibertat del seu poble i no diuen res dels nou anys d'exili del MHP Puigdemont. Hipocresia europea en estat pur. Tanmateix, les decisions polítiques actuals de Junts, sobretot en el suport, ara sí ara no, al Presidente Sánchez, fan poc creïble la seva política de defensa de la Independència de Catalunya. Els Comuns i la CUP

cada cop són més irrelevantes en el panorama polític nacional. Mai han tingut un programa propi, sempre han anat a remolc dels fets que han anat succeint. Les enquestes ja ho diuen que estan al límit de la desaparició parlamentària. Sembla que Aliança Catalana serà la gran beneficiada d'aquesta desil·lusió instal·lada en els independentistes. Encara que, per mi, opinió personal, és un partit amb força llums i ombres. Han de fer molt bé la seva feina, ja que tothom els mirarà amb lupa, un cop siguin segona o tercera força al Parlament. Poden fer-ho o molt bé o equivocar-se. Per ara no han pogut decebre a ningú. Veurem. I Reagrupament? Reagrupament haurà de decidir cap on anar si vol ser un actor en el panorama polític català. Sols, tenim molt poc a fer. No tenim cap milionari darrere que sostingui l'Associació, ans al contrari. En la pròxima Assemblea que farem, a tot estirar al febrer, decidirem el nostre futur. Els associats són els que han de prendre aquesta decisió sobre el nostre futur. Així que encara que sembli que aquest 2.026 serà un any d'anar fent, el nostre futur està en joc. I tal com diu el nostre matemàtic de capçalera, en Joan Gómez, el 2.026 és un any feliç, així que a gaudir d'ell!

Albert Aragonès
President de Reagrupament

Sumari

Per què en Francesc Boix no és un heroi?

per Roser Garcia

PÀGINA 2

I si sumem?

per Nicolau Sagrera

PÀGINA 3

Per què en Francesc Boix no és un heroi?

En Francesc Boix i Campo (Barcelona 1920-París 1951), conegut (per massa pocs) com el "fotògraf de Mauthausen" va ser l'inspirador i centre d'una de les proeses més rellevants de la resistència antifeixista; ell (i els seus companys) van aconseguir evitar la destrucció i posteriorment amagar, tot un seguit de negatius fotogràfics que documentaven l'horror nazi i, sobretot, no deixaven cap dubte vers les visites dels alts comandaments nazis al camp de Mauthausen.

El seu testimoni a Nuremberg (l'únic provinent de l'estat espanyol) fou clau al judici; amb les seves paraules i les fotografies es va condemnar a Ernest Kaltenbrunner (director de l'Oficina central de seguretat del Reich) i Albert Speer (Arquitecte i ministre d'Armament i Guerra del Reich), ambdós negaven tenir coneixement de l'existència del camp de Mauthausen. Més tard també fou testimoni al judici de Dachau.

Tanmateix, en Boix és un heroi entre ombres, no ha rebut el reconeixement del seu país (Catalunya) ni tampoc és una icona global a l'exterior. Es fan llibres, pel·lícules internacionals vers Mauthausen i Nuremberg i en Boix ... Ni tan sols hi és esmentat.

Potser cal intentar esbrinar el perquè d'aquest desconeixement i quines poden ser les seves causes.

Primera: El silenci de la dictadura franquista i l'ensarronada de la "transició".

El franquisme és el motiu principal i obvi. Mentre que França, i d'altres països europeus maldaven per reconèixer els lluitadors de la resistència i fer palès el seu esforç, com una mena de lloança a l'ordre democràtic, a l'estat espanyol el feixisme va sobreviure quaranta anys més i el dictador va morir al llit. En Boix era un militant comunista i un exiliat republicà. Per al règim de Franco, ell no era un heroi, sinó un "traïdor" i un "apàtrida".

El silenci es va perllongar amb la Transició. La política de l'oblit i el consens va evitar reivindicar figures massa vinculades a la militància política radical per no incomodar les estructures que encara perviuen i perviuen del passat. Boix va quedar atrapat en un parèntesi històric on recordar-lo era, per al que no es volien complicar la vida, reobrir ferides.

Segona: Identitat fragmentada: Català, Espanyol, Republicà

A Catalunya, la construcció de l'imaginari nacional sovint s'ha centrat en figures intel·lectuals o polítiques institucionals. Diguem-ne més casolanes.

Boix va néixer al Poble-Sec, però en va sortir als 17 anys per anar de voluntari al Font del Segre, on va ser el fotògraf de la 30a Divisió de l'exèrcit republicà. Mai més va tornar a

Alguns dels nois del Kommando Poschacher, amb Paco Boix, davant de la casa de la Sra. Pointner

Catalunya. La seva gesta es va produir a l'estranger (Àustria) i a sobre va morir molt jove (30 anys) a París.

Aquesta, diguem-ne, desconexió geogràfica, afegida al fet que en Boix emprava el castellà com idioma amb la seva família (perquè la mare era aragonesa), (1) ha generat que durant molt de temps (dècades), la societat catalana el veiés més com una víctima de l'exili (i a més espanyol) que com un heroi propi. No ha estat fins fa relativament poc que s'ha reivindicat la seva catalanitat com a motor de la seva lluita, però encara cal lluitar molt per tal d'aconseguir la integració profunda de la seva figura en el canònic educatiu i popular del país.

Tercera: El pes de la ideologia

Boix, tota la vida es va identificar com a militant de les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (JSUC). Els seus millors amics eren: En Joaquin i en Gregorio López Raimundo (2) a més de la Teresa Pàmies.

Abans de la publicació, en la revista Regards, de les fotografies preservades per a la Història, el bloc comunista amb Stalin al capdavant no li donava suport, ja que considerava una "traïció" el fet d'haver sobreviscut a un camp nazi i després, en el context de la Guerra Freda, el reconeixement internacional d'herois comunistes, sovint va ser minimitzat pel bloc occidental.

Tot i que les fotos, com a suport del seu testimoni, van ser crucials a Nuremberg, la narrativa oficial de la Segona Guerra Mundial (feta pels guanyadors) es va decantar a destacar les gestes dels exèrcits regulars o la resistència, sobretot la francesa gaullista, deixant en un pla molt llunyà la lluita dels milers de republicans espanyols que van ser els "primers a lluitar i els últims a ser alliberats", venien d'una guerra i no tenien un país on tornar.

Quarta: La característica de la gesta en si.

L'heroisme de Boix no és un heroisme clàssic, no va ser un soldat al camp de batalla, lluitant per defensar o atacar un punt, o fent un rescat providencial. La seva arma va ser la càmera i el seu camp de batalla la conservació de la prova del crim.

La societat no valora el fet "testimoniari" com un acte de valentia física extrema. A més cal tenir en compte que el rescat de les fotografies és el resultat d'un esforç col·lectiu dels interns del camp, inclosos els joves del Kommando Poschacher (que treien els negatius del camp) i el valor de la Sra. Anna Pointner (l'austriaca que va amargar les fotografies al mur del seu jardí). Però el fet de ser una gesta coral en lloc de sublimar-la, el que ha aconseguit és diluir el protagonisme d'en Boix tot i ser ell qui va coordinar l'operació i va defensar les proves davant la justícia internacional.

Podem concloure doncs que es tracta de reivindicar un heroi català (sobretot en un país, com el nostre, que no és gaire propens a tenir herois),

Francesc Boix no és un heroi internacional perquè la història l'escriuen els estats guanyadors, i ell no va tenir un estat que el protegís ni el reivindicés durant el segle XX.

I al seu país, Catalunya, la seva memòria ha patit el llast d'una desmemòria institucionalitzada que tot just ara comença a esvaïr-se amb documentals, llibres, pel·lícules i l'esforç d'alguna gent.

Perquè en Paco Boix ocupi el lloc que li correspon, cal que la seva història deixi de ser una anècdota sobre la barbàrie i passi a ser un símbol de la resistència ètica i civil.

No és l'home que va fotografiar l'infern (les fotos les feien els nazis per documentar el seu Reich que havia de durar 1.000 anys), és l'home que va assegurar-se (posant en risc la seva vida i la dels seus companys) que tothom sàbies que l'infern existia i ningú pogués negar la seva existència.

(1) Fora del petit nucli familiar, el català parlat i escrit era el seu idioma de relació habitual.

(2) En Joaquín López Raimundo afirma en les seves memòries que tots dos cantaven, cançons catalanes a Mauthausen.

Fonts consultades: Documentació de l'Associació Francesc Boix – Memòria històrica.

Roser Garcia

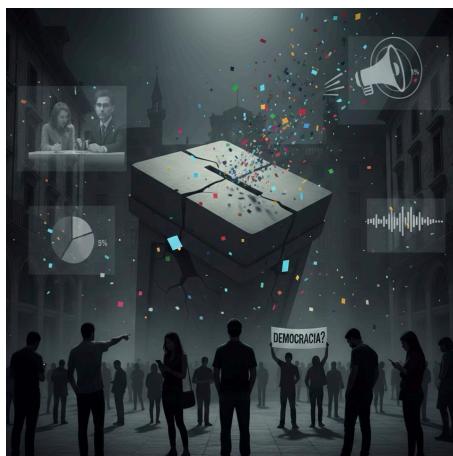

I si sumem?

L'última onada del baròmetre del CEO d'aquest 2025 ha destapat allò que s'anava cuinant. Per una banda, la caiguda, mínima, d'un PSC que es beneficia del vot original, és a dir, per què votar a un succedani quan puc votar a l'original? Per una altra, el manteniment en la caiguda d'Esquerra (antiga ERC) malgrat el biaix demostrat en els enquestats a favor seu. També es veu la batcada de Junts que es veu confirmada per la "finalització" del suport al gobierno de Madrid, la qual cosa vol dir que les enquestes internes també han de ser demolidores. Així mateix, destaca l'auge d'Aliança Catalana amb increment de vots d'arreu, però sobretot de Junts i d'abstencionistes. I, finalment, l'intercanvi de cromos entre PP i VOX i la consolidació de la situació de mínims de Comuns i CUP.

Més enllà de qualsevol anàlisi d'intercanvi de vots o de voluntats polítiques, personalment em criden l'atenció un parell d'aspectes que crec cal destacar. La raó és que, allò que alguns anomenen "premsa subvencionada", fa molt poca anàlisi de com es fa el baròmetre i es creu a ulls clucs allò que hi surt i, a més, amaga informació o en destaca una en lloc d'una altra, fent un missatge únic fàcilment contrastable.

Per exemple, l'enquesta té una sobrerrepresentació dels enquestats d'Esquerra perquè es pregunta a un 19% de persones que havien votat Esquerra quan a les darreres eleccions realment van obtenir un 13%.

Aquests mitjans informen, a bombo i plateret, que el 7% dels votants de VOX ara votaran a Aliança, però amaguen que també ho faran el 5% d'Esquerra. Per cert, aquells que relacionen la pujada d'Aliança amb els votants de VOX, que vegin també que VOX també puja i que, per tant, la lectura de l'enquesta també s'ha d'entendre dins l'eix espanyolisme-independentisme i no només en l'eix dreta-esquerra (malgrat que aquest últim eix pugui estar en vies d'extinció i això el populisme ho entén molt bé).

Així mateix, exposen que la majoria dels votants d'Aliança s'informen per xarxes socials. A banda de saber quina importància té això, per què no diuen que també ho fan la majoria dels votants de la CUP?

Si més no, aquest baròmetre serveix per observar com el "cordó sanitari" (quin eufemisme veient els casos de corrupció i els partits-empresa de col·locació) no ha funcionat i com els mitjans de comunicació sí que semblen "molt subvencionats" i "poc lliures". La manca d'anàlisi seriosa i el simple insult per l'insult o la superioritat moral dels uns

contra els altres, li estan fent la feina al populisme. Aquest comportament de superioritat és la defunció de l'esquerra bonista d'arreu del món. La crisi de l'habitatge, la immigració, la política exterior com a Gaza o a Ucraïna, amb actituds de "ets amb mi o ets una feixista" són exemples d'una manera d'actuar, al meu entendre, errònia. Un exemple cal fa pocs dies, i si, en lloc d'insultar o renegar, ens preguntem com és que n'Albiol tornarà a treure majoria absoluta a Badalona?, potser és que està fent allò que vol la gent que faci?

I d'aquí deriva la darrera de les preguntes que cal fer-se com a independentista: veient aquests possibles resultats del baròmetre, en el cas que aquell anomenat independentisme del 2017 (sic) torni a sumar gràcies a la pujada d'Aliança, què pensa fer? Perquè una altra cosa que no es diu és que Aliança arrossega vot abstencionista. Llavors, què pensen fer CUP, Esquerra i Junts si amb els vots d'Aliança tenen majoria independentista al Parlament? Aquesta seria una pregunta directa a fer en un debat electoral a Catalunya, la resposta de la qual seria molt i molt necessària. O encara ens creiem superiors moralment i cridem "Catalunya serà socialista o no serà"? Vigilem que d'aquí no gaire el cordó sanitari no es faci a l'extrema esquerra tan nostrada (també seria un error).

Nicolau Sagrera

